

INIMA LUI ISUS

revistă religioasă pentru popor.

ANUL I. Nr. 2.

1 MARTIE 1936.

CĂTRĂ FRAȚII PREOȚI,

În vremurile acestea atât de grele, ce se strecoară pe dinaintea ochilor noștri, atenția tuturor oamenilor de bine e îndreptată asupra bisericii și a slujitorilor ei.

Din rezultatele numeroaselor manifestări religioase, se vede limpede, că în anii de după războiu, trece prin sufletul poporului nostru un curent sănătos de viață religioasă. Poporul ajuns la convingerea, că în vremurile acestea atât de critice, lumea nu-l mai poate ajuta, își îndreaptă cu încredere privirea spre Dumnezeu, dela care așteaptă ocrotire.

Să nu uităm fraților, că noi preoții suntem chemați de Isus să varsăm balzamu mângăetor peste ranele sângerânde ale poporului nostru. Dela noi așteaptă el ocrotire și sprijin, pentru că noi suntem mijlocitorii între el și D-zeu, noi suntem împărțitorii darurilor cerești, nouă ne este dat să aducem pace și mângăere sufleteilor întristate și dosădite; pe noi ne-a ales Domnul să fim lumina lumii și sarea pământului; în mâinile noastre e depusă fericirea bisericii și a credincioșilor noștri, pentru cari vom avea să dăm o grea răspundere în fața dreptului judecător. În urmare, avem datorința sfântă să adâncim și să statorim sentimentul religios în sufletul poporului nostru.

Conștii așadar de importanța chemării noastre, e natural să începem primenirea sufletească mai întâi în noi înșine, să ne formăm sufletește mai întâi noi, apoi să încercăm formarea credincioșilor noștri, căci altcum ușor ni s'ar putea reproșa: „doctore, vindecă-te mai întâi pe tine însuși”. Sau în ce situație penibilă am putea ajunge, când ni s'ar riposta: „părinte, ia vezi de-ți scoate mai întâi bârna din ochiul tău, apoi vino și scoate

paiul din ochiul meu" Să nu uităm fraților de admoniția Mântuitorului: „dacă orb conduce pe orb, amândoi vor cădea în groapă“.

Așadar avem o sf. datorință să ne eliberăm de noianul de influințe ucigătoare de idealism, și integral să ne dedicăm chemării noastre sfinte.

Ca mijloace de desăvârșire sufletească propun:

1. *Cultul special al sf. Cuminecături*. E cel mai rodnic mijloc de desăvârșire, atât pentru preot, cât și pentru credincioși. Nimic nu poate fi mai prielnic, pentru primirea unui suflet, ca mărturisirea deasă și împărtășirea zilnică cu Isus. Preotul, întărit cu această pâine sf., devine un Apostol și mântuitor de suflete.

2. *Rugăciunea* e o prea puternică armă pentru desăvârșirea preotului. Ea este cheia cu care preotul deschide porțile raiului pentru credincioșii săi; este canalul prin care se scurg pe pământ harurile și bogățiile cerești; este firul telefonic cu care ținem contact cu D-zeu. Să nu uităm fraților: fără rugăciune nu-i desăvârșire, fără desăvârșire nu-i pastorație, și nici mântuire.

3. Al treilea mijloc pentru desăvârșirea preotului sunt *Exercițiile spirituale* practicate cât mai des și cât mai sistematic, aprofundarea în *meditații sfinte* asupra misteriilor d-zeești; asupra milei și a bunătății lui D-zeu, sau asupra vre-unui obiect sfânt, care interesează mai deaproape viața noastră sufletească. Nu vor lipsi dintre mijloacele de perfecțiune nici *Reculegerile sufletești*, dacă nu săptămânale, cel puțin lunare; apoi deprinderea *celorlalte virtuți preotești*, cari toate aduc un important spor vieții noastre sufletești. Dar de o deosebită însemnătate pentru desăvârșirea vieții noastre este:

4. *Cultul Prea sfintei Inimi a lui Isus*, care azi se practică cu multă devoțiune și din partea credincioșilor noștri. Acest cult e în strânsă și nedespărțită legătură cu Cultul sf. Cuminecături „Calitatea caracteristică a cultului Inimei lui Isus este, că acest cult aprinde, nutrește și sporește dragostea sufletului nostru către Isus Hristos, Mântuitorul nostru.“ Iată motivul puternic ca să începem o sfântă însuflețire pentru cinstea și dragostea Ini-

mii lui Isus, spre binele nostru și al întregului popor românesc.

De aceea, fraților, — vrând să ne punem în serviciul acestui cult măreț — un grup de preoți din Aiud și jur, am inițiat ideea sfântă, de a scoate la iveală o mică revistă lunară, care să se ocupe numai cu alimentarea focului sfânt și a dragostei către inima lui Isus Hristos.

Această mică revistă va apare lunar, dar așa fel, ca în Vinerea primă din lună, când adevărații preoți și credincioșii își vor deprinde devoțiunile lunare către Inima lui Isus, fiecare membru al Reuniunii să o aibă în mână și să o poată ceti.

De aceea, fraților, nu am cuvinte de ajuns să Vă îndemn și să Vă rog chiar, ca să fiți apostoli între credincioșii voștri; să propagați ideea acestui cult sfânt, și a revistei noastre, care nu urmărește altă țintă decât mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletească a credincioșilor noștri.

Ioan Bucur
protopop.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

AJUTORUL SFINTEI INIMI.

Mare prepestenie s'a abătut în anul 1906, asupra orașului San-Francisco din America.

L-a bătuit un cutremur de pământ, stricându-l aproape din temelie. Mii de morți și mii de case sfărâmate. Avutul nimicit, vieți nimicite, cutremur, foc, răni și moarte.

O singură casă a rămas în strada Franklin No. 925. Inconjurată de flăcări, casa condusă de superioara German nu s'a clătit, nu s'a afumat, și cele 22 călugărițe, împreună cu fetițele de sub îngrijirea lor, au rămas sănătoase, senine, pline de încredere.

Când toată lumea zbiera desperată pe străzile marelui și nefericitului oraș, surorile s'au grăbit în biserica mănăstirei, începând să se roage cu încredere: *Acatistul Sfintei Inimi*.

Se dărau casele; se auzeau vaetele desnădăduite, era înfiorător horcăitul de moarte, de jur împrejur: ele se rugau cu mai multă încredere.

Fum a pătruns în mănăstire: flăcări în biserică, lumea credea, că vor fi moarte călugărițe și copile...

Au rămas nevătămate; casa nici nu s'a afumat — și cei ce au văzut această minune: *s'au unit cu aceste surori în preamărirea Sfintei Inimi a lui Isus*, care în forma asta înțelege să-și țină făgăduința dată Sf. Margareta Alacoque.

După Spirago, Păr. Gavril Pop — Sâncraiu.

TE ADOR ISUSE.

Te ador Isuse, tainic Dumnezeu

Taina aceasta sfântă e lăcașul Tău.

Inima mea'ntreagă Ție ți-o jertfesc,

Când sub vâlul pâinii dornic te privesc.

Simfurilor mele Tu le ești ascuns,

Singură credința taina ți-a pătruns.

Cred tot ce mi-ai spus Tu, Flule'ntrupat,

Căci Tu ești cuvântul cel adevărat.

S'ascunde pe cruce ce-i dumnezeesc,

Iar aici s'ascunde și ce-i omenesc.

Cred, că ești de față, Om și Dumnezeu,

Mângăerea dulce:a sufletului meu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ranele-ți ca Toma, Doamne nu le văd,

Dar, ca și el, Domn și Dumnezeu Te cred.

Dă-mi credință vie, dă-mi ca să sperez,

Și'n iubire aprinsă Ție să-ți urmez.

Taină de amintire:a morții Domnului,

Pâine de viață ești Tu omului.

Fii și mie pururi dulce nutremânt,

Singura-mi dulceață pe acest pământ.

O, Isuse bune, miel însângerat,

Spală al meu suflet de orice păcat,

Căci din al Tău sânge chiar și un singur strop

Poate ca să spele al relelor potop.

O, Isuse Doamne, tainic Dumnezeu,

Implinește dorul sufletului meu :

Fă să cadă vâlul de pe fața Ța,

Și'n vecia'ntreagă să Te pot vedea.

DINTRU ADÂNCURI AM STRIGAT CĂTRE TINE: DOAMNE, DOAMNE, ASCULTĂ GLASUL MEU!

În pustiurile de gheață și zăpadă ale Canadei de nord, unde abia întâlnești un suflet tot la două sute-cincizeci kilometri, misionarii credinței caută cu grea năzuință să aducă la Isus triburile păgâne ale Indienilor. Din adâncuri de păduri nepătrunse, sărmanii sălbatici, care au auzit că este *un om în haină neagră*, sau, cum îi mai zic preotului: *omul rugăciunii* și nu pot să meargă la el, îl doresc ca să cunoască pe Dumnezeu și să-și spele nelegiuirile cu *apa minunată, ce curăță inima*. Așa numesc ei sfântul Botez.

Intr'un târziu Preotul ajunge și începe să predice. Rămase mai multe luni cu bunii Indieni înfometați de adevărul Evangheliei. Înainte de-a boteza pe unii dintre ei, începu să le vorbească despre *Patimile lui Isus Hristos*, arătându-le Crucea de misionar. O bătrână, care ședea lângă el, începu să-și isbească genunchii cu mâinile uscate, tânguindu-se de durere, strigând mereu:

Oh! Oh! Oh! Se poate oare? se poate oare? Atâta durere, atâta dragoste! Oh! păcatele noastre, păcatele noastre!

Și apucă crucea misionarului și-și vârsă toate lacrimile pe rănilor Domnului.

A văzut bătrâna aceea ceva îngrozitor în durerile, în sângele și'n rănilor Domnului Isus Hristos.

Ce putu să vadă?

Văzu păcatele noastre!

Sufletul omului este așa de orbit, că de cele mai multe ori nu vede decât ajutat și de ochii trupului.

Spinii și polomida mărturisesc păcatul

Sudoarea frunții încă mărturisește:

Suferința și durerea sunt povara lui

Mormintele ce strigă? — Păcatul ne-a făcut pe noi.

Dar omul încă nu vrea să știe cât este de îngrozitor păcatul.

Dumnezeu, ca să ne dea înțelegere și spaimă, a lăsat ca păcatul să sigileze trupul lui Hristos.

Pe fiecare rană a Lui e scris un păcat al tău! Fiecare picătură de sânge strigă pe nume câte o fără-delege a noastră.

Trupul lui Hristos răstignit e cartea în care Dreptatea lui Dumnezeu a înscris nelegiuirile noastre, le-a scris cu răni și sânge, cu litere de chin și durere, ca să le poată citi și orbii.

Este oare un lucru atât de mic ca păcatele noastre să ucidă pe omul — Dumnezeu? Dacă povara lor l-a doborât pe El, cum putem noi s'o ținem pe spate și în inimă? Dacă cu „lemnul verde“ au făcut așa, ceva fi cu „cele uscate?“

Păcatul te-a răzbit și te-a prins cu piroane pe cruce, pe tine, Mântuitorul meu!... Din mine ce ar face păcatele mele, poate mai nenumărate decât perii capului meu?

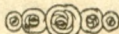
Dă-mi pricepere, Doamne, ca decâteori trec pe la răscruci, sau întru în sate și zăresc Crucea ta la margine de drum, dă-mi pricepere să înțeleg că păcatele mele te-au ucis pe tine, că rănil tale sunt lucrul meu, și sângele tău faptul mâinilor mele,

dă-mi *pricepere* să înțeleg răutatea crimelor mele, și-mi dă *groază*, ca să fug de păcat și ispită, și *dragoste*, ca să strig către Tine cu smerenie, *dintru adâncurile întunecatului meu suflet*:

Doamne, Doamne, ascultă glasul meu:

Dă-mi groaza de păcat!

Părintele Suciu.

DUMINECĂ DUPĂ VECERNIE...

— Dee Dumnezeu bine, Părinte !

— Bine și pace, bade Ioane. Chiar te așteptam. Așa-mi vine de bine, când mai putem sta de vorbă.

— Așa și eu Părinte, că destul ne frământăm ziuica întreagă cu alte daraveri. Când mai stăm de vorbă de celea sfinte, mi se pare, că mi se coboară în suflet pace și mângăiere...

Da azi Părinte, am venit — nu știu cum să o spun, — cu o întrebare mare.

— Șezi colea bade Ioane și zi !

— Tot am auzit eu, că bunul Dumnezeu vrea să fim cu toții sfinți. Și nu-mi prea merge la cap : Cum o fi cu sfințenia aia ? Ce o fi și cum să o câștigăm ?

— Vezi bade Ioane, sfințenia e mare lucru, dar nu prea grea de înțeles.

A fi sfânt, înseamnă a fi bun. A fi așa de bun, cum ne spune inima că așteaptă Dumnezeu dela noi. Dacă ne sârguim să facem toate lucrurile noastre de peste zi cu gândul la bunul Dumnezeu, cu inima curată și dreaptă, atunci se zice, că facem toate cu sfințenie.

— Asta o înțeleg acum. Dar chiar aici mi se oprește mintea : Cum să ne putem sfinți noi, că doară nu ne stă mintea la Dumnezeu, aproape nici odată ? !

Ei bade Ioane, să nu uităm un lucru : La sf. Lifurghie după „Tatăl nostru”, Dta știi, că preotul zice : „*să luăm aminte, sfințele sfinților*”. Asta înseamnă că toți aceia, cari vreți să vă cuminecați, fiți cu băgare de seamă că celea sfinte, adecă Sf. Cuminecătură, nu se poate da decât sfinților, adecă acelorora ce s'au lăpădat de păcate.

Poporul răspunde : *Unul Sfânt, unul Domn Isus Hristos...*”, ca și când ar zice. dacă cele sfinte se pot da numai sfinților, cine din noi se va putea împărtăși ? Că doară numai singur Domnul nostru Isus Hristos e sfânt ; și noi numai din bună-tatea și mila lui ne împărtășim de sfințenie.

Deși suntem slabi, totuși ne putem sfinți, nu însă altfel, numai împreunându-ne și hrănindu-ne cât mai des și mai cu drag cu Domnul nostru Isus Hristos, cu Trupul Lui și cu Sângele Lui.

— Doamne nu mă lăsa, da-i mare și taina asta. Să mănânci trupul și să bei sângele Domnului Isus Hristos !!

Și așa să te sfințești... Mare... Pare că stă să se clatine

mintea în tine.... da, îndată apoi îți pleci capul și-ți astupi gura asta păcătoasă.... Doamne iartă-mă.

— E mare, bade Ioane, de tot mare taina asta : Intrece mintea noastră, dar nu intrece puterea lui Dumnezeu. Și asta cu puterea Lui se face, ca să ne putem sfinți și mântui. Dă știi că în Dumnezeu sunt trei persoane : Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt. Știi, ca să ne poată mântui, persoană a doua, adică Fiul a venit în lume, și s'a coborât pe pământ, prin puterea Spiritului Sfânt, a luat trup omenesc din Sfânta Fecioara Maria.

Așa, că Isus Domnul este și Dumnezeu adevărat, și om adevărat.

El are toată puterea, în puterea lui stă și mântuirea, și fericirea noastră.

Și ce a făcut Isus pentru noi ? 1, Ispășit-a în trupul lui și în sufletul lui păcatul strămoșilor noștri, 2, Datu ne-a puțința să ne scăpăm oricând, de orice păcat făcut de noi. 3., Invățatu-ne-a cu gura lui, ce trebuie să credem, ca să ne mântuim, 4., Arătatune-a cu pilda vieții, cum trebuie să luptăm și să pătimim pentru a putea merge pe urmele Lui. Toate acestea, ca să ne sfințască și să ne mântuiască.

— Încă o vorbă, Părinte : mai spune odată, fă bine, cum e aia că Domnul Hristos ne-a mântuit ?

— E chiar bună întrebare asta, bade Ioane. La începutul postului mare în care suntem, chiar la asta trebuie să ne gândim mai mult : ce a făcut Mântuitorul nostru, ca să ne scape din atâta potop de păcate !

Isus, ca un miel nevinovat, nu are nici o vină. Păcatul nu se poate apropia de El : căci El e cu totul sfânt. Fiind cu totul sfânt ca om, și împreunat cu firea dumnezeiască, a adus cea mai curată jertfă de ispășire pentru păcatele noastre, și totodată jertfă de mărire a dreptății lui Dumnezeu. Așa, s'a dat să fie restegnit pe lemnul crucii. Prin jertfa asta a plătit El lui Dumnezeu prețul mântuirii noastre,... iară peste noi, a vărsat sângele iertării....

Cu sângele acesta trebuie să ne adăpăm neincetat, că el când se varsă peste ranele noastre, le vindecă ; sufletelor noastre necăjite le dă viață asemănătoare vieții lui Dumnezeu ; prin puterea aceea despre care am vorbit : prin darul sfinților, care-i prețul sângelui lui Hristos.

Iacă, bade Ioane, la aceste să ne gândim, mai ales în postul Paștilor. Acest post e pus de Sf. Biserică, pentru că în el sărbătorim patimile lui Hristos, și răstignirea lui pentru noi.

Păr. Liviu Chinezu

LA PICIOARELE LUI ISUS.

În vârtoarea vieții, omul caută fericirea, dar în bucuriile și mizeriile lumii nu o poate găsi.

Ochiul sufletului totuși zărește ceva în această pustietate; aci pe pământ există totuși ceva ce te poate fericii.

Suflete, deschide-ți ochii și vei vedea agnețul pe altar: Sf. Cuminecătură, păstrată în Chivot.

Iată fericirea ta, Isusul tău. Aleargă la picioarele Lui; chiamă-L; cere-I ajutorul; roagă-L să te ridice din vârtejul mizeriei și să te înalțe pe aripi îngerești

Așază-te la picioarele Lui, ca adinioara Maria, sora Martei. Cere-I numai un strop din dragostea Lui; roagă-L să-ți trimită o rază de lumină; și-ți va curăța casa sufletului. Și fericit vei fi primindu-L pe Isus în Sfânta Cuminecătură.

Cere-I, să sădească în tine colțul vieții neperitoare; să te încălzească cu raza luminei Sale, care nu cunoaște apus nici odată.

Isus te chiamă suflete. El te dorește; doar pentru tine a căzut cu fața la pământ, în grădina Ghetsemani.

Acolo suferea pentru tine, iar pe altar se umilește tot pentru tine.

Îndrăznește suflete, îndrăznește la Isus, care te chiamă și așteaptă. E părintele tău, Dumnezeuul tău.

Copilul are drept să fie la tatăl său; făptura are drept să aibă pe Dumnezeu; flămândul are drept la pâinea vieții; inima are drept să iubească pe cine o ferecește.

Aleargă la Dumnezeuul tău. Hrănește-te cu pâinea vieții. Iubește-L pe Isus, roagă-L să te primească cu vrednicie la picioarerele Lui. El e mântuitorul, și mi-rele sufletului tău.

Isuse chiamă-ne; aprinde-ne de dragoste, și fă din noi slugile tale și copiii tăi iubiți!

Păr. I. Păcurar — Vălișoara.

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU...!

Incepe iarăși primăvara. — Căldura soarelui prăjește câmpiile și dealurile. Pe câmpii crește holda, pe dealuri pășunea moale, ca mătasa. O ce minune fără seamăn: de-asupra cer albastru, luminat, jos haina de verdeață a vieții. Dar nu vor trece multe zile și vor înflori pomii, și culmile înfrăgezite de floare vor râde unele către altele. Va veni apoi dogoreala verii și spi-cele de grâu vor îngălbeni câmpurile. Din boabele de grâu se va coace pâine moale pentru copii și copile, pentru fete și flăcăi, pentru mame și tați, pentru bunici și bunice, pentru toată lumea asta nenumărată, pentru toți fiii oamenilor, pentru toți fiii lui Dumnezeu. Va veni apoi toamna... Dintre frunze de pomi vor atârna poame roșii și galbene, perele ca niște clopoței, prin vii struguri cu boabe rotunde, pline de dulceață... Hambarele pline de rod, pivnițele de must dulce. Și va coborî apoi iarna. Din hornuri se va înălța fum alb... în serile lungi vor începe poveștile cu cosânzene și feți frumoși. Mai spre Crăciun vor începe guițatul porcilor, trași afară din adăpostul lor... Și'n fiecare pod se va afuma o bucătură de dulce, pentru zilele de veselie, până la prinderea postului.

Te-ai întrebat vre-odată cine e marele grădinar al lumii, cine pârguește fructele și strugurii, cine crește animalele, ca să te hrănești cu ele?! Cine este cel ce-ți așterne masa aceasta împărătească, să te îndulcești, să te bucuri, să te veselești?!

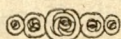
Nu te-ai întrebat, nu te-ai gândit, nu te-ai frământat!

Căci dacă te-ai fi întrebat, n'ai fi îndrăznit nici odată să rostești numele lui Dumnezeu în baļjocură, nu te-ai gândit, căci dacă te gândeai mai bine ți-ai fu smuls limba din gură, decât să sudui pe Dumnezeu, nu... nu... frate drag... nu te-ai gândit, ci, ca un smintit ai trecut și treci prin grădina lui Dumnezeu și otrăvești pământul, aerul și cerul cu sudalma ta, faptă adevărată de om

nebun. Sudui pe Tatăl tău, care ți-a dat viață, ți-a dat belșug și care vrea să te ducă în ceruri la Sine, ca să-ți dea și cerurile, să le moștenești pe vecii vecilor.

Ridică spre ceruri mâna, spre jurământ, că nu vei mai sudui! Jură frate dragă, jură fără șovăire și dă revista aceasta în casele în care oamenii au nenorocitul obicei de a sudui! O Doamne-Tată, iartă-i milostivule și ajută-i să nu mai injure numele. Tău, niciodată, niciodată, nici ei, nici copiii lor și nimeni, nimeni dintre oamenii de pe acest pământ. Amin!

O. Hulea.

CĂTRE TINERET!

„Dacă ochiul tău e curat, tot trupul tău e curat” a zis Domnul nostru Isus. Iar dacă până acuma n'am știut aceasta, s'o știm de aici înainte. Să ne întoarcem de la abisul spre care ne-am îndreptat pașii ca orbii, căci nu este om care să nu se poată îndrepta, dacă are voință și încredere în Dumnezeu. Trebuie să ne întărim voința, pentru a ne putea împotrivi contra ori căror patimi josnice, căci voința este cea mai bună tovarășă a conștiinței noastre.

Să citim și să răspândim „Inima lui Isus” care nu ne vrea decât binele și adevărata fericire a noastră. Să lăsăm ori ce prejudecăți la o parte! să nu ne fie teamă, să nu ne fie rușine de cei ce nu vor să vină alături de noi, căci a urma și-a face în totul voința Celui Atotputernic, nu este o rușine, ci o mândrie, o laudă!

Nu ne cere nimeni să lăsăm averile sau familiile noastre, cum au făcut Apostolii; nu ne cere nimeni să ne jertfim viața ca mucenicii, nu ne cere nimeni să părăsim societatea în care trăim. Ne cere doar, să ducem o viață cinstită și curată în familie și societate, culegând din ea tot ce e bun, lăpădând din ea tot ce e rău, să știm a ne ruga și mulțumi lui Dumnezeu, iar gândurile și faptele noastre să fie mai curate și mai albe ca zăpada, să le putem mărturisi ori cui, să le putem îndeplini ori unde.

Veniți dar cu toții să primim harul ceresc și mântuitor! Să lăsăm la o parte petrecerile cari ne vatămă sănătatea și sufletul nostru, împiedecându-ne a fi ceea ce trebuie să fim, atunci când ne va sosi timpul. „A-ți risipi tinerețea între oameni, cari se strâng într'un local de plăceri sau la o cârciumă, este tot atât de nebunesc, ca și cum ți-ai deschide vinele, ca să lași să se scurgă sângele vieții” a zis un mare om englez.

Și mai departe: „Dumnezeu ne-a dat mijloacele necesare

pentru călătoria vieții... dacă le întrebuițăm cu înțelepciune ne vor ajunge până la sfârșitul călătoriei; însă dacă din răutate le întrebuițăm greșit, va fi vina noastră”

Veniți dar cu toții de vă încălziți lângă „Inima lui Isus”, pentru a învinge cu ajutorul ei ori ce descurajare, ori ce rău, în lungul sau scurtul drum al vieții, care ne e dată pentru binecuvântarea Aceluia, care n'a șovăit de-ași vărsa sângele Lui sfânt, pentru mântuirea noastră.

Dacă nu vom ști face binele și disprețui răul, ce sfaturi vom putea da oare fiilor și urmașilor noștri?

Și acum... să ne gândim bine. Iar după ce am făcut aceasta, toți acei cari vreau să se numere printre adevărații creștini, să-și întipărească în suflet învățăturile Mântuitorului și-a Sfintei Biserici, să le urmeze totodată, zicând în inima lor:

„Cu Dumnezeu înainte! spre lauda și mulțumirea Lui, spre binele și fericirea noastră adevărată și-a lumii întregi”.

Furda Augustin

lic. în drept.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CULTUL INIMII LUI ISUS.

Iubite frate și soră, privește icoana Inimii lui Isus din aceasta revistă. Inimă aprinsă de dragoste, rănilor de dorul sufletului tău. Pentru tine a suferit Domnul, pe tine te așteaptă ca să-i aduci mângăere cu bunătatea și lacrimile tale de pocăință.

Ascultă șoaptele acestei Inimi preasfinte, care te chiamă la Evanghelie și fapte bune; ascultă glasul înaltului Arhiereu, care în numărul trecut al foii noastre a descris atât de măreț iubirea ce o are blânda Inimă alui Isus față de noi amărății.

Creștinii am cinstit suferințele Domnului din ziua răstignirii, dar să o cinstești și tu, ca să-ți împărtășești de făgăduințele ce Isus le-a dat călugăriței sfinte Margareta Alacoque, când i-s-a arătat de 3 ori, în anul 1673, 1674 și 1675.

Isus, arătându-se acestei surori, a făcut să i se vadă Inima Lui sfântă, care ardea de dragoste pentru noi și era sângerată tot de răutatea noastră.

Și a zis Isus: spune oamenilor să-mi cinstească patima și suferința mea, și să se apropie cu dragoste și încredere, cătră Inima mea blândă și iertătoare.

Și a făgăduit Domnul, că cei ce se vor înscrie în *Societatea Cultului Sfintei Inimi* și se vor spovedi și cumineca în ziua de Vinerea întâi a lunii, se vor împărtăși de bunurile mai jos nșirate:

Le voi da toate darurile trebuincioase pentru a-și duce greul vieții.

2. Le voi asigura pacea în familiile lor.

3. Îi voi mângăia în toate necazurile.

4. Le voi fi adăpost sigur în viață și mai ales în ora morții.

5. Voi vârsa binecuvântări din belșug asupra a tot ce vor întreprinde.

6. Păcătoșii vor afla în Înima mea izvorul și nemărginita mare a îndurărilor.

7. Sufletele lăncede se vor face zeloase.

8. Sufletele zeloase vor ajunge la mare desăvârșire.

8. Voi binecuvânta casele în cari se va atârna și cinsti icoana Inimei mele.

10. Preoților le voi da ajutorul de a putea înmuia și celea mai împetrite inimi.

11. Voi scrie în Înima mea numele celor ce vor propovădui acest cult și nu le voi șterge deacolo niciodată.

12. Toți, care se vor cumineca în nouă luni după oltă, în fiecare întâia Vineri din lună, vor avea moarte fericită și nu vor muri în statul păcatului.

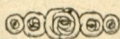
Făgăduința asta este cea mai mare, ce ne-a dat-o Isus.

Pe baza acestor făgăduinți, s'a răspândit Cultul Inimii lui Isus în toată lumea; el vrea să pătrundă și la voi prin revista „*Înima lui Isus*”, Binecuvântarea cerească va face să se răspândească în fiecare sat și în fiecare casă.

Vrei ca darurile mai sus făgăduite să le ai și primești? Cearcă, de te apropie de dulcea inimă a lui Isus, prin spovedanie și cuminecare deasă și mai ales prin viață sfântă și plăcută lui Isus Domnul.

Sfânta Inimă să te aibă în pază!

Păr. Gavrilă Pop — Sâncraiu.

OPREȘTE, NU TE TEME!

În anul 96, Sfântul Apostol și Evangelist Ioan, într-o comună de lângă Efes, a încredințat Episcopului locului pe un tânăr întors la creștinism, ca să-l aibă în paza sa și să se îngrijească de hrana lui sufletească.

Acesta, nu mult după ce a primit botezul, s'a dat desfrâului și ajungând în tovărășia unor răufăcători, a fost proclamat șeful bandeii, care jefuia acel ținut.

După câțiva ani, cercetând Sfântul Ioan pe Episcop, a întrebat și de tinărul lăsat în grija lui. La aceasta întrebare Episcopul a răspuns cu capul plecat și cu lacrimi în ochi:

— „E mort! A ajuns tâlhar. Nu-l căuta la noi, ci prin munții aceia!”

Sf. Ioan, auzind acestea, și-a rupt vestmintele de durere și reproșând Episcopului slaba grije ce a avut față de tinărul încredințat lui, a cerut să i se dea imediat un cal și o călăuză să plece în căutarea lui.

Încălecând calul, a pornit în goană spre munți, unde a dat peste pândașii bandeii de hoți, cari voind a-l opri, au fost întrebați din partea Apostolului:

— „Unde vă este căpetenia? La el vreau să fiu condus! Dar repede, că nu am timp de pierdut”.

Anunțat fiind șeful bandeii că cineva vrea să-i vorbească cu mare nerăbdare, l-a poftit să-l vadă, cine e și ce vrea. Văzându-l, l-a recunoscut și de rușine, neputând privi în ochii lui, a luat-o la fugă.

Sf. Ioan, uitând de bătrânețe, a fugit după el strigând cu toată puterea:

— „Nu fugi fiul meu! Ți-e frică de bătrânețea mea? Ți-e frică de tatăl tău? Fii milostiv față de mine, copilul meu iubit! nu te teme! Mai e posibilitate pentru mântuirea sufletului tău; eu răspund pentru tine în fața Mântuitorului și de va fi nevoie, voi muri pentru tine. Oprește și crede că Isus m'a trimis după tine”.

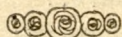
S'a oprit... și ca o fiară sălbatică rănită, răcnea de durerea amară, tinărul nostru. Aruncându-și arma s'a apropiat de omul sfânt și ingenunchind, l-a îmbrățișat. Cu lacrimi în ochi, de bucurie, Sf. Ioan îi sărută mâna dreaptă și căzând în genunchi

s'a rugat cu rugă fierbinte pentru el și pentru iertarea păcatelor lui.

Creștine! În goana vieții tale oprește o clipă și privește îndărăt spre Sfânta Biserică, care te chiamă cu glasul Sfântului Ioan:

— „Nu te teme! Mai e posibilitate pentru mântuirea sufletului tău. Aleargă cu încredere la mine și desbrăcându-te de haina păcatelor, vei re'nvia prin mine. Vei afla în mine deplină liniște sufletească și adevărata mângăiere“.

I. Delabont

NĂSCĂTOAREA ...

Cine dintre cetitorii acestei reviste nu cunoaște scurta și frumoasa rugăciune: Născătoarea...?

Prin ea se pramărește Fecioara Maria, mama lui Dumnezeu. Insuș Domnul îi trimite solie prin inger, salutându-o pe cea „plină de dar“.

Maria prin ^{Unirea} ~~bunătatea~~ ^{modestia}, curăția și multe virtuți a fost ridicată la rangul cel mai înalt de cinste și vrednicie, pe care îl poate ajunge o făptură, fie omenească, fie îngerească.

Aceasta vrednicie este: de a fi mama Dumnezeu-lui intrupat; prin virtuțile ei s'a făcut Regina Cerului, — și în aceeași vreme mama noastră a tuturor.

„Ceeace ești mai cinstită decât Heruvimii, și ești mai mărită decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul l-ai născut...“

Sub cruce stătea Maria și ucenicul Ioan. Singurii delegați ai lumii creștine. Și a grăit Isus: Femei, iată fiul tău — arătând spre Ioan, și lui i-a zis: Fiule, iată mama ta“. Și prin aceste vorbe pe noi toți creștinii, ne-a făcut copiii Mariei, și pe Feciara ne-a pus-o de mama noastră.

Fără Maria, care este atât de strâns unită cu viața pământească a lui Isus — nu ne putem apropia de pragul bucuriilor cerești.

La Isus putem ajunge numai prin Maria.

Iar la Maria ajungem, și putem ajunge, așa, dacă

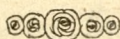
ne trudim din zi în zi să ne asemănăm cu ea în blân-dețe, în modestie, în ascultare, în ținerea religiei, — și mai ales, dacă vom cerca din toate puterile, să iubim pe Dumnezeu din tot sufletul nostru, din toată inima noastră, și din toată virtutea noastră.

Fecioara Sfântă este cheia fericirii; Fecioara este treapta ce duce la Tronul măririi: Maria este mama, care ne prinde de mână și ne duce la bunul Dumnezeu: ținta dragostei noastre...

Născătoare de Dumnezeu Fecioară... — roagă-te pentru noi păcătoșii.

Zina Belu, elevă cl. VII.

marianistă.

DE VORBĂ...

Păr. Radu, Unirea II. Articolul a rămas pentru numărul viitor. Aducem mulțumite fraților preoți, cari ne-au distribuit revista cu numărul, între credincioși.

Atâtea cereri am avut, de a trebuit să scoatem din numărul 1, ediția a II-a.

În special *Păr. Cor. Săbău Turda* 500 ex.; *Iosif Pop Galtiu*, *I. Păcurar Vălișoara* câte 100, și foarte mulți 10—100.

Rugăm stăruitor atât pe *On. abonați*, cât și cei ce vor distribui cu numărul, — să ne trimită sumele fără întârziere, — ca să putem face față obligațiilor de a scoate revista regulat.

Sfântă Inimă să ne binecuvinte.

Abonamente primite.

Al. Purceilă Aiud, 40; *Eug. Milăian Bont*, 40; *L. Dominic Blaj*, 20; *Furda Aug. Aiud*, 40; *Boțan Maria Bărabant*, 100; *Dna Dr. Gheție, Simleul Silv.* 100; *Cristian Aiud*, 40; *Păr. canonic, Șt. Roșianu Blaj*, 100; *Iuliu Căpălnean Unirea*, 40; *Dna Dr. R. Boila Cluj*, 40; *Virg. Nicoară Ciunga*, 40; *Dna Dr. David Aiud*, 40; *Primpretor Udrea Aiud*, 40; *Păr. Gr. Dardai Galați*, 40; *C. Lețea Aiud*, 40; *Dna Sofia Filip, Boarta*, 40; *Dr. Romul Boilă Cluj*, 40; *Dna Livia Dr. Sava Cluj*, 40; *Dna I. Cimoca Cluj*, 40; *Dșra Lia Boila Cluj*, 40; *Dna Livia Galea Cluj*, 50; *Dșra Virginia Pop Cluj*, 50; *Dșra Monica Pop Cluj*, 50; *Nic. Dâmboiu Cluj*, 50; *Dșra Irina Ciurdariu Cluj*, 50; *Dna Val. Ciurdariu*, Cluj, 40; *Dna Silvia Rusu Cluj*, 40; *Dna Măr. Răzor Cluj*, 40.